

passe sig selv og ikke forsøge at trænge ind paa ham med Spørgsmaal.

I det første Aar af deres Ægteskab havde Inger — ligesom sine Forældre — opfattet denne Mangel paa Sindsligevægt som en Frugt af hans Bekendtskab med Pastor Fjaltring. Senere havde hun ment, at det var den ulyksalige „Opfindelse“, som plagede ham. Dengang han endnu arbejdede paa den, havde han bestandig været misfornøjet, havde aldrig kunnet faa Ro nok men ladet sig forstyrre af den ringeste Støj i Huset og stadig beklaget sig over Rengøringen og Vinduespuksningen, der altid — som han havde paastaet — forjog ham fra hans Værelse, naar han følte sig allerbedst oplagt. Hun havde derfor ogsaa gjort sit til, at han endelig slog Sagen af Tankerne. Nu var hun mest tilbøjelig til at sætte hans Stemningers Uberegnelighed i Forbindelse med hans legemlige Sygelighed, der paa samme Maade ytrede sig anfaldsvis, og som i det hele gjorde ham ømtaalig og pylret. Anden Forklaring gav han da heller ikke selv.

Det var igen bleven Høst; i Haven modnedes Bærfrugterne, og Inger havde travlt med at sylte og koge hen.

En Dag i Midten af September sad hun ude paa en Bænk under det store Valnøddetræ i Haven, hvor hun gerne tilbragte en Timestid om Eftermiddagen, mens Børnene fik Lov til at tumle sig udenfor paa Marken under Barnepigens Opsigt. I sin Ordenskærhed overholdt hun saavidt muligt en bestemt Tidsinddeling af Dagen; og denne Time under Valnøddetræet var viet til Eftertanke, til husmoderlige Planlægninger og Betragtninger. Hun havde et stort Smækkeforklæde paa og holdt i Skødet et Lurfad fuldt af mørkerøde Kirsebær. Et